

مدیریت ورزشی در جمهوری خلق چین

نویسندگان:

جان ا.و.بیکر^۱ دانشگاه ایلی نویز جنوبی
دیوید وی پن^۲ دانشگاه اوکلاهما
اریک یانگ - جون گاو^۳ مؤسسه تربیت بدنی پکن
ویلی لین^۴ دانشگاه ایلی نویز جنوبی

ترجمه: مهوش نوربخش - بتول مشرف جوادی
دانشجویان دوره دکتری تربیت بدنی دانشگاه
تهران

در جمهوری خلق چین برتری در ورزش با عملکرد موفقیت آمیز ورزشکاران در مسابقات بین المللی و میزان شرکت مردم در ورزشهای همگانی مشخص شده است. تعداد مدالهای کسب شده توسط ورزشکاران و شرکت منظم شمار زیادی از مردم در ورزش نه تنها نشان دهنده مهارت ورزشی و سطح آمادگی جسمانی آنهاست، بلکه معیاری است که بدان وسیله خط مشی سیاسی

1. John A.W. Baker

2. Dawid Wei pan

3. Xiang-Juncao

4. Weili Lin

کشور توسط آن نیز تأیید می شود.

چین در سال ۱۹۵۲، برای تسهیل دستیابی به این هدف، سیستم مدیریتی متمرکز را برای تربیت بدنی و ورزش، زیر نظر کمیته ایالتی تربیت بدنی و ورزش^۱ تأسیس کرد. این کمیته ساختار مدیریتی پیچیده را در بر می گیرد؛ به طوری که هزاران مدیر ورزشی را در سطوح سازمانهای ورزشی ملی، استانی و محلی به کار می گیرد.

اگرچه اثربخشی^۲ این سیستم در رابطه با تربیت ورزشکاران در سطح جهانی و نیز افزایش توده مردم شرکت کننده در ورزشها، در ده سال گذشته مشهود است، اما در کارایی^۳ این سیستم خدشه وارد شده است. مروری بر تربیت و آماده سازی مدیران ورزشی (دایره سیاستگذاری و تحقیق، ۱۹۸۳)^۴ نشان داد که بیشتر افرادی که چنین نقشهایی را به عهده داشتند، یا فاقد تعلیمات تخصصی بودند یا اینکه از تعلیمات در زمینه های ورزش، تربیت بدنی، و یا تکنیکهای مدیریت آموخته های بسیار کمی داشتند. این مدیران بر اساس روش آزمایش و خطا به قیمت کارایی مورد نیاز عمل می کردند و به واسطه موفقیتهای قبلی خود در مقام ورزشکار و مربی، و به دلیل انجام وظایف شغلی و یا به عنوان پاداشی برای وفاداری سیاسی شان ارتقای مقام یافته اند.

اتخاذ سیاست درهای باز از سوی دولت چین در سالهای ۱۹۸۰، یک تغییر اساسی در سیاستگذاری و مرام و اصول اقتصادی در آن کشور ایجاد کرد. در بطن این سیاستگذاری از طرف کمیته SCPCS پیشنهادی ارائه شد که چین را قادر می ساخت که تا اواخر قرن به عنوان یک قدرت اصلی در ورزش مطرح شود، و در راستای انجام این کار شانس میزبانی او را برای بازیهای آسیایی ۱۹۹۰ و احتمالاً بازیهای المپیک ۲۰۰۰ افزایش داد.

چین برای کسب موفقیت به عنوان یک قدرت اصلی در ورزش باید به نحو مؤثری خود را با تمام فعالیتهای سازمانهای ورزشی هماهنگ کند و نیز برای آماده سازی ورزشکاران خبره^۵ برای رشته های ورزشی «پرمدال»^۶ اولویتهایی را در نظر گیرد. این ورزشها شامل رشته های والیبال، ژیمناستیک، شیرجه، تنیس روی میز، بدمینتون، تیراندازی، تیراندازی با کمان، و وزنه برداری است

1. State Commission for Physical Culture and Sports (SCPCS).

2. Effectiveness

3. Efficiency

4. Bureau of Policy and Research, 1983).

5. Elite athletes

6. "medal. inten sive"

که ورزشکاران چینی پیش از این برتری خود را در آن رشته‌ها نشان داده‌اند. از طرفی نیاز به توجه بیشتر در رشته‌هایی مانند دو و میدانی، شنا، اسکیت سرعتی، بسکتبال، و فوتبال احساس می‌شد (دایره سیاستگذاری و تحقیق، ۱۹۸۴)^۱. میزبانی هر دو دوره بازیهای آسیایی و بازیهای المپیک قدرت چین را به‌عنوان یک قدرت اصلی در ورزش مطرح کرد و سیاستگذارهای دولت را بیشتر تأیید کرد و تحقق بخشید. اولین مرحله پیشنهادی SCPCS^۲ زمانی به واقعیت پیوست که برگزاری بازیهای آسیایی ۱۹۹۰ به این کشور واگذار شد و این بازیها به‌طور موفقیت‌آمیزی در پکن برگزار گردید.

بیشتر مدیرانی که در درون نظام SCPCS کار می‌کردند در اجرای سیاست جدید درهای باز ناتوان به‌نظر می‌رسیدند و ضروری می‌نمود که یا مدیران متخصص جایگزین آنها شوند و یا مهارت دانش آنها افزایش یابد. در پاسخ به این مسأله لی - منگ - هو^۳ (وزیر ورزش چین از سال ۱۹۷۸ تا ۱۹۸۸) برنامه‌های ویژه‌ای برای تربیت مدیران ورزشی اختصاص داد. در نتیجه، SCPCS از مؤسسات تربیت بدنی و هان^۴، و پکن^۵ درخواست کرد تا دوره برنامه چهارساله مدیریت ورزشی را به‌ترتیب در سالهای ۱۹۸۳ و ۱۹۸۵ ارائه دهد، و از مؤسسه تربیت بدنی تین‌جین^۶ نیز خواسته شد برای مدیران، ورزشکاران بازنشسته و مربیانی که فاقد تحصیلات دانشگاهی یا معادل آن در تربیت بدنی و ورزش بوده‌اند و اخیراً در مراکز تمرینی و تربیتی ایالتی کار می‌کردند یک دوره دوساله را طراحی کنند. مجموعه‌ای از کارگاههای آموزشی در مؤسسه تربیت بدنی پکن برای مدیرانی که از لحاظ پست و مقام در سطح بالای تشکیلات ورزشی ملی و استانی بودند شروع شد و همزمان کارگاههای آموزشی نیز در مؤسسات تربیت بدنی کوچکتر برای بازآموزی کارکنان عادی تشکیلات ورزشی محلی تشکیل شد.

چون در زمینه این برنامه‌ها اطلاعات اندکی در دست است، هدف این تحقیق بیشتر منحصر در این است که درباره مفهوم مدیریت ورزشی در جمهوری خلق چین و ساختار برنامه‌های آماده‌سازی حرفه‌ای مدیران ورزشی اطلاعات لازم را ارائه دهد. تمام اطلاعات توسط یکی از

1. Bureau of Policy and Research, (1984).

3. Li Meng-hua

5. Beijing

2. State Commission for Physical Culture and Sports.

4. Wuhan

6. Tienjin

نویسندگان این مقاله از منابع اصلی و از طریق تحقیقات زمینه‌یابی مدیرانی که در چهارچوب سیستم SCPCS کار می‌کردند، به دست آمده است.^۱

مفهوم مدیریت ورزشی

نظارت مدیریتی متمرکز توسط SCPCS بر تمام مؤسسات ورزشی متضمن آن است که توسعه برنامه‌های ورزشی در چین متناسب با رشد اقتصاد ملی و منطبق بر ایدئولوژی سیاسی باشد.^۲ مدیریت ورزشی مطابق تعریف عبارت است از فعالیت در تمام جنبه‌های برنامه‌های ورزشی از جمله برنامه‌ریزی، بودجه‌بندی، امور مالی، امور پرسنلی (کارگزینی)، اختصاص منابع، اطلاعات ورزشی، رسانه‌های گروهی ورزشی، ورزش همگانی، سازماندهی مسابقات، آماده‌سازی مربیان و معلمان تربیت‌بدنی، تحقیقات ورزشی، و ارزیابی برنامه.^۳ کمیته ملی برنامه‌ریزی^۴ (۱۹۹۱) مقرر کرد که واژه مدیریت ورزشی^۵ باید بیشتر از واژه اداره ورزشی^۶ به کار رود؛ زیرا واژه اول به‌طور ضمنی سطح بالایی از مشارکت دولت را دربردارد، در حالی که واژه دوم استفاده محدودتری دارد که تنها وظایف ویژه‌ای از مؤسسات زیر مجموعه را منعکس می‌سازد.

کمیته ملی برنامه‌ریزی علاوه بر آن اظهار می‌دارد که بررسی و مطالعه مدیریت ورزشی باید به سه فلسفه ملی سیاسی وفادار باشد: هر نوع روش مورد استفاده باید از طریق عملی معتبر شناخته شود؛ مؤسسات ورزشی با نگرشی نظام‌مند و پویا مورد توجه و بررسی قرار گیرند؛ هنگام برنامه‌ریزی اصلاحی سیستم ورزشی ملی باید ترکیبی از تجارب موفقیت‌آمیز در توسعه برنامه‌های ورزشی هم در چین و هم در سایر کشورها مورد استفاده قرار گیرد. بر اساس فلسفه‌های توصیه شده مفاهیم کلی مدیریت ورزشی از نظر تاریخی مورد بررسی و مشاهده قرار می‌گیرد، که این امر شامل مهارتها و مبانی مدیریت عمومی، عملکردهای خاص مدیریتی، جنبه‌های محلی مدیریت، جنبه‌های ویژه ورزشی، نظریه‌های سازمانی، تجزیه و تحلیل ساختاری، و منابع مالی ورزشی است. پیشنهاد شد که تحقیقات وسیعی در زمینه جنبه‌های ذکر شده در بالا و دیگر نیازهای وضعی

1. Cao, 1991, 1992.

3. Editorial Committee, 1985.

5. Sport Administration.

2. Cao, 1986.

4. National curriculum comiltee (1991).

6. Sport Management

در چین انجام شود، که این امر می‌تواند در عمل از طریق برنامه‌های حرفه‌ای و تخصصی و کارگاه‌های آموزشی^۱ تقویت گردد. همچنین ارائه این برنامه‌ها باید منعکس‌کننده توقعات و انتظارات دولت از افراد تأیید شده ورزشی باشد، کسانی که به نظر می‌رسد در تحقق اهداف تعیین شده نظام به نحوی مؤثر و کارآمد سهمند.^۲

برنامه‌های آماده‌سازی تخصصی

برنامه‌های مؤسسه‌ای

اهداف کلی برنامه‌های آماده‌سازی تخصصی دوره چهارساله برای مدیران ورزشی شامل توسعه و تدوین چهارچوبی است که نظریه مدیریت را در ورزش به کارگیرد. این چهارچوب شامل موارد زیر است:

تدوین و تطبیق موضوعات فرعی علمی مدیریت ورزشی در تربیت بدنی، آماده‌سازی مدیران آینده با مهارتهای لازم برای انجام وظایف در سازمانهای ورزشهای ملی و بین‌المللی، باعث توسعه و گسترش تربیت بدنی و در نتیجه دستیابی به استعدادهای بالقوه ورزشکاران از طریق مدارس دولتی و برنامه ورزشهای همگانی می‌شود.

دستورالعملها و راهبردهای برنامه‌ریزی

برنامه‌های آماده‌سازی تخصصی مدیریت ورزشی در چین، به وسیله مؤسسات مجزا، مطابق با محتوا و چهارچوب کلی که از سوی دولت تعیین شده، طراحی شده است. با وجود این، اعتبار کلی برنامه‌های کارشناسی در مؤسسات تربیت بدنی ووهان و پکن ایجاب می‌کند که دانشجویان تقریباً برای کسب مدرک ۴ ساله کارشناسی ۲۰۰ واحد درسی را بگذرانند. بیشتر محتوای دروس شبیه به محتوای برنامه‌های آماده‌سازی معلمان تربیت بدنی است، ولی دانشجویان با گرایش مدیریت ورزشی باید واحدهای اضافه تخصصی را نیز بگذرانند. همچنین واحدهای مدیریتی نیز به عنوان دروس انتخابی برای دانشجویانی که گرایش اصلی آنها در تربیت بدنی حرفه معلمی یا مربیگری است، ارائه شده است.

1. Workshops.

2. Bureau of Policy and Research, 1982.

واحدهای عمومی اجباری شامل واحدهای زیر است:

تاریخ مدرن چین	اقتصاد مارکسیست
فلسفه مارکسیست	زبان خارجه
آناتومی	تئوری احتمالات
فیزیولوژی ورزشی	آمار استنباطی
طب ورزشی	علوم کامپیوتر
ریاضیات	روانشناسی ورزشی

واحدهای گرایش در مدیریت ورزشی شامل دروس زیر است:

مبانی مدیریت مدرن	مدیریت تأسیسات
مقدمه‌ای بر مدیریت ورزشی	مدیریت تربیت ورزشکاران خبره
تأثیر ورزش بر اقتصاد	روابط عمومی در ورزش
تئوریهای مدیریت	

واحدهای عملی اجباری مورد نیاز هم در ورزشهای پرمدال^۱ و هم در ورزشهای همگانی با هدف افزایش و علاقه‌مند کردن دانشجویان به ورزش عبارتند از:

بسکتبال	تنیس روی میز
والیبال	دوومیدانی
شنا	ووشو ^۲
ژیمناستیک	

واحدهای اجباری کارورزی (تمرین دبیری) برای دانشجویان فرصتی را فراهم می‌سازد که اصول نظری فراگرفته در طی دوره را در عمل به اجرا درآورند. هر دانشجو باید هنگام تمام کردن واحدها دو ماه دوره کارورزی را طی کند؛ هم‌چنین در اردوگاههای ورزشی در طی سال خدمات مدیریتی ارائه دهد. بسیاری از دانشجویان خوشحال خواهند شد که به آنها در زمینه سازماندهی بازیهای آسیایی ۱۹۹۰ پکن مسئولیتهایی داده شود.

1. Medal-intensive

2. Wushu

موقعیت شغلی فارغ التحصیلان معیارهای بسیار بالایی گزینشی برای پذیرفته شدن در برنامه‌های مدیریت ورزشی در مؤسسه پکن و ووهان ثبت‌نامها را به سقف ۳۰ دانشجو به‌طور سالانه در هر انستیتو محدود می‌سازد. مؤسسه ووهان^۱ فقط دانشجویان جدید را از استانها به‌صورت سهمیه بومی می‌پذیرد. با وجود این، مؤسسه پکن^۲ از هر یک از ۳۰ استان چین یک دانشجو را که بیشترین نمره را در امتحان ورودی آورده باشد، می‌پذیرد. هدف از این کار این است که هر یک از فارغ التحصیلان تأیید شده را به استانهای خود برگرداند تا آنان بتوانند کیفیت مدیریت ورزشی را در استان خود ارتقا دهند. بنابراین، این دو مؤسسه هر سال حداکثر ۶۰ دانشجو را در پستهای مدیریتی در سطوح مختلف ملی، استانی، و تشکیلات ورزشی محلی می‌گمارد؛ برای مثال، مطالعه‌ای که از سال ۱۹۸۹-۱۹۹۱ روی فارغ التحصیلان مؤسسه پکن انجام شد، نشان داد که ۱۸ نفر از این فارغ التحصیلان پستهایی را در داخل SCPCS^۳ به‌دست گرفتند، ۴۶ نفر در سطوح تشکیلات ورزشی استانی به‌کار پرداختند، ۳ نفر برای تحصیلات بالاتر پذیرفته شدند، ۱۲ نفر در مؤسسات تربیت بدنی بکار گرفته شدند، و ۷ نفر در سایر مؤسسات ورزشی به‌کار گمارده شدند (یعنی مدیران باشگاهها یا مراکز آمادگی جسمانی).

برنامه‌های کارگاههای آموزشی^۴

چنانکه پیشتر بیان شد، کارگاههای آموزشی برای آن دسته از مدیرانی طرح‌ریزی شده که در نظام ورزشی از مهارتهای لازم برای عملکرد مؤثر در نقشهای ویژه خود برخوردار نیستند. اهداف اساسی این برنامه‌ها آماده‌سازی مدیرانی با درک عمیق از ورزش و نقش آن در جامعه و همچنین آموزش اصولی نظری است که آنها ممکن است در تمرین به‌کار برند. کارگاههای آموزشی در مؤسسه تربیت‌بدنی پکن به‌عنوان الگوی این بررسی انتخاب گردید، زیرا یکی از معتبرترین برنامه‌های کارگاههای آموزشی را ارائه می‌دهد. بیش از ۴۰۰ نفر از تشکیلات ورزشی ملی و

1. Wuhan Institute

2. Beijing Institute

3. State Commission for Physical Culture and Sports.

4. WorkShop Programs.

استانی، از مراکز تربیت ورزشکاران خبره، و از کارمندان وزارتخانه‌های دولتی که قبلاً این دوره‌ها را دیده‌اند، در این کارگاه‌های آموزشی حضور می‌یابند.^۱

دستورالعمل و راهبردهای برنامه‌ریزی

هر کارگاه آموزشی شامل یک برنامه ده هفته‌ای شامل ۲۴۰ تا ۲۸۰ ساعت حضوری است، که واحدهای اجباری و سمینار را ارائه می‌دهد. واحدهای سمینار همگی بر توسعه صلاحیت شغلی متمرکز است.

واحدهای اجباری شامل ۱۴۷ ساعت و عبارت است از:

- مقدمه‌ای بر ورزش و تربیت بدنی
- روشهای مربیگری ورزشی
- مدیریت ورزشی
- مقدمه‌ای بر تصمیم‌گیری در ورزش
- روانشناسی ورزشی
- هریک از دروس سمینار، شامل ۳ تا ۶ ساعت از کل ۱۰۵ ساعت حضوری است که موارد زیر را شامل می‌شود:
- راهبردهایی برای اصلاح ورزش چین
- مباحث تمرینات علمی در ورزش
- مباحث اجتماعی در ورزش
- تاریخ ورزش در جامعه سوسیالیستی
- مدیریت نیروی انسانی
- مدیریت ورزشهای ملی و بین‌المللی
- وضعیت ورزشهای همگانی و اصلاح آنها
- روشهای تدریس در ورزش
- قوانین ورزشی بین‌المللی و ملی
- مباحثی در اقتصاد ورزش
- مقدمه‌ای بر فیزیولوژی ورزشی
- مقدمه‌ای بر بیومکانیک

1. Cao, 1992.

متخصصان دانشکده

آموزش عالی در خلال انقلاب فرهنگی یعنی از سال ۱۹۶۶ تا ۱۹۷۳ وجود نداشت. دانشگاهها برای یک دوره ۷ ساله بسته شدند و بیشتر معلمان و اساتید دانشگاه در مراکز تربیتی بازآموزی^۱ تخصصی به کار گرفته شدند؛ زیرا مسئولان انقلاب فرهنگی برای حفظ دانشمندان چینی از قرار گرفتن در معرض گرایشهای تربیتی در حال پیشرفت سایر کشورها، آنها را جدا کرده و تا اوایل سالهای ۱۹۸۰ در درون یک نظام تربیتی عمومی نگه داشتند. بنابراین به نظر می رسد که اساتید با تجربه در برنامه های مدیریت ورزشی، متخصصان عمومی در تربیت بدنی هستند که علاقه شخصی خود را به مدیریت ورزشی تقویت کردند. آنها از طریق تجربیات عملی دانش و اطلاعات پایه خود را توسعه دادند که این کار با تعامل و ایجاد ارتباط متقابل با سایر مدیران از طریق تحقیق و تفحص در جنبه های مختلف مدیریت ورزشی یا استفاده ترکیبی از کتابهای درسی ترجمه شده و مقالات به دست آمده از خارج، عملی ساختند.

نتایج

همانگونه که گفته شد پیش از سال ۱۹۸۰ میلادی بیشتر مدیران ورزش بدون برخورداری از هر نوع تربیت حرفه ای و تخصصی در تربیت بدنی یا تکنیکهای مدیریتی از زمینه های متفاوت برخوردار بودند. به هر حال در خلال ده سال گذشته دولت تلاش کرده است که از طریق آشنا ساختن مدیران با برنامه های تخصصی و حرفه ای، در مؤسسات تربیت بدنی پکن و ووهان با آماده ساختن مدیران ورزشی و از طرفی، از طریق یک رشته کارگاههای آموزشی که منجر به ارتقای دانش و مهارتهای مدیران موجود کمک می کرد، این وضعیت را بهبود بخشید.

به نظر می رسد که علی رغم این تلاشها، هنوز تأمین مدیران ورزشی تخصصی در پستهای سطح بالا به سه دلیل زیر انجام می گیرد:

اولاً، فارغ التحصیلان برنامه های رسمی حرفه ای جاری تنها برای نقشهای مدیریتی سطح پایین تشکیلات ورزشی که دارای تأثیرات فوری اندکی هستند، به کار گرفته می شوند. ثانیاً نظام تشخیص و تقویت (پاداش) ورزشکاران و مربیان که موفقیتهای بین المللی به دست می آورند هنوز به قوت

1. "reeducation" farms.

خود باقی است. هنوز مسئولان چینی دستهای مهم را به کسانی که به این موفقیتها دست یافته‌اند، واگذار می‌کنند، بدون در نظر گرفتن تخصص مدیریتی آنها. ثالثاً، افراد سیاسی (یعنی آنهایی که تنها برای تقویت ایدئولوژی سیاسی کشور استخدام می‌شوند) همواره برای اینکه سیاستهای ملی را تحقق بخشند، مورد نیاز هستند و در تشکیلات ورزشی و تربیت بدنی به کار گرفته می‌شوند. می‌توان پیش‌بینی کرد که در راستای دعوت بیشتر دولت برای اجرای عمیقتر سیاست درهای باز، معیارها و محتوا برنامه‌های مدیریتی ورزشی جاری و کارگاههای آموزشی به سه طریق در طول زمان توسعه خواهد یافت. آن راهها عبارتند از: ۱. کارهایی تحقیقی که بر موضوعاتی خاص (یعنی تکنیکها و نظریه‌های مدیریتی معاصر و تأثیر بازار اقتصادی بر مؤسسات ورزشی) متمرکز است؛ ۲. دعوت از دانشمندان بین‌المللی برای سخنرانی درباره موضوعهای ویژه در مدیریت ورزشی و آشنا کردن دانشمندان چینی با آخرین تکنیکهای مدیریتی موجود؛ ۳. حضور فعالانه دانشمندان چینی در کنفرانسهای بین‌المللی.

طرحهای بیشتری نیز تحت بررسی است. در پرتو حمایت وزیر فعلی ورزش چین، آقای ووشاو - زو^۲ پیشنهاد شده است که در پکن در سال ۱۹۹۵ دانشگاه تربیت بدنی تأسیس شود که شامل مؤسسه مدیریت ورزشی و یک مرکز تربیتی بین‌المللی برای تخصصهای جداگانه برای مدیران ورزشی سطح بالا خواهد بود.

همه این تلاشها نشان می‌دهد که دولت چین در حال انجام رسالت خود برای تبدیل شدن به یک ابرقدرت ورزشی تا پایان این قرن است و این کشور قادر خواهد بود که میزبانی بازیهای المپیک سال ۲۰۰۰ را عهده‌دار شود. به اعتقاد پان^۳ و بیکر^۴ (در سال ۱۹۹۱)؛ برای اینکه چین در این مدت زمان محدود به این هدف دست یابد، این کشور باید کارایی اقتصادی را بر یک نظام مؤثر مقدم بدارد؛ زیرا نسلی از مدیران ورزشی که بهتر تربیت یافته‌اند، قادر خواهند بود یک نظام ورزشی نسبتاً اثربخش را کارآمدتر کنند.

1. Jiang, 1992.

2. Wu Shao-Zu.

3. Pan.

4. Baker.

Baker, J., Lin, W., & Pan, W. (1991). A comparison of physical education teacher preparation programs in Mainland China and Taiwan. *Journal of Comparative Physical Education and Sport*, 17(2), 8-25.

Bureau of Policy and Research. (1982). *Government documents in sport and physical culture: 1949-1981*. Beijing: People's Sports.

Bureau of Policy and Research. (1983). *Proceedings for Annual Conference of Sport Administrators at National and Provincial Levels*. Beijing: People's Sports.

Bureau of Policy and Research. (1984). *Proceedings for Conference of Strategic Planning in Development of China's Sport*. Beijing: People's Sports.

Cao, X. J. (1986). *Introduction to physical education and sport theory*. Beijing: National Education Science.

Cao, X. J. (1991). *Job placement: Survey of graduates of sport administration program*. Beijing: Department of Sport Administration, Beijing Institute of Physical Education.

Cao, X. J. (1992). *Survey of educational background of commissioners of sport and physical culture at provincial level (Technical Report of Impact of Professional Preparation Workshops to the State Commission for Physical Culture and Sports)*. Beijing: Department of Sport Administration, Beijing Institute of Physical Education.

Editorial Committee. (1985). *Sport administration*. Beijing: Beijing Institute of Physical Education.

Jiang, Z. M. (1992, April 24). An in depth implementation of "open door and reform" policy. *People's Daily*, P. 1.

National Curriculum Committee. (1991). *Sport administration*. Beijing: People's Sports. Pan, W., & Baker, J. (1991). A current perspective of sport management programs in North America *Journal of sports sciences*, 2, 49 - 52.